

định đề một trật tự được an bài sẵn, hài hòa và hoàn hảo mà con người bị cuốn theo một cách không thể cưỡng lại và nhất định sẽ đạt tới. Cuối cùng, nó chỉ công nhận một mặt phẳng tồn tại duy nhất: chính trị. Nó mở rộng phạm vi của chính trị để bao trùm toàn bộ sự tồn tại của con người. Nó coi mọi tư tưởng và hành động của con người đều có ý nghĩa xã hội và do đó đều nằm trong quỹ đạo của hành động chính trị. Các ý tưởng chính trị của nó không phải là một tập hợp các huấn thị thực dụng hay một chuỗi các công cụ áp dụng cho một nhánh nỗ lực đặc biệt của con người. Chúng là một phần hữu cơ của một triết lý toàn diện và nhất quán. Chính trị được định nghĩa là nghệ thuật áp dụng triết lý này vào việc tổ chức xã hội, và mục đích cuối cùng của chính trị chỉ đạt được khi triết lý này thống trị tối cao trên mọi lĩnh vực của đời sống.

Cả hai trường phái đều khẳng định giá trị tối cao của tự do. Nhưng trong khi một bên tìm thấy bản chất của tự do ở sự tự phát và việc không bị cưỡng chế, thì bên kia tin rằng tự do chỉ đạt được trong việc theo đuổi và đạt tới một mục đích tập thể tuyệt đối. Việc xác định xem liệu nền dân chủ tự do có niềm tin vào các mục tiêu cuối cùng giống như nền dân chủ toàn trị tuyên bố hay không nằm ngoài phạm vi nghiên cứu này. Điều không thể tranh cãi là các mục tiêu cuối cùng của nền dân chủ tự do không có cùng tính chất cụ thể như vậy. Chúng được hình dung dưới dạng khá thụ động và việc sử dụng bạo lực để thực hiện chúng được coi là một điều xấu. Những người theo chủ nghĩa dân chủ tự do tin rằng nếu không có sự cưỡng chế, con người và xã hội một ngày nào đó có thể thông qua quá trình thử và sai để đạt tới trạng thái hài hòa lý tưởng. Trong trường hợp của nền dân chủ toàn trị, trạng thái này được định nghĩa một cách chính xác và được xử lý như một vấn đề cấp bách tức thì, một lời thách thức cho hành động trực tiếp, một sự kiện sắp xảy ra.

Vấn đề đặt ra cho nền dân chủ toàn trị, và là một trong những chủ đề chính của nghiên cứu này, có thể gọi là nghịch lý của tự do. Liệu tự do của con người có tương thích với một mô hình tồn tại xã hội độc tôn, ngay cả khi mô hình này hướng tới sự công bằng và